

Vse je mirno, nič se ne gane. Ali glej! nebó se jame žariti, Betlehemske planjave obsije nakrat žarek iz neba — „kaj mora li to biti?“ Truma angeljev se prikaže na nebu pojoč veselo pesen:

„Slava Bogu na višavah
In na zemlji mir ljudém!“

ter se spuščajo proti zemlji vabeč začudene pastirce:

„Pastirci vstanite,
Pogledat hitite!“

In hiteli so pastirci do hlevca, kjer so našli v jasli položeno nebeško Dete. Oj radost, oj veselje, katero se popisati ne dá! Nebeški Zveličar leži v jaslích bornega hlevca, in

Glej, Marija moli srčno
Jezušček spančka sladkó. —

Rešitelj prišel je na svet, človeštva vzpomlad se je začela. Kakor v vzpomladnem času vstane vsa narava ter zopet začne novo življenje, tako je tudi zdaj napočil človeštvu čas vesele vzpomladi, čas novega življenja. Razdrli so se okovi sužnjosti, zasijala je zopet ljuba prostost in objela je vse narode. Iz tisoč in tisoč človeških src glasilo se je k nebu:

„Slava Bogu na višavah!“

M. Š.

Kralj Matjaž.

XII.

Kralj Matjaž in vsa vojska njegova je bila v boji na širokem polji. Tam je rasla velika košata lipa; okolo nje so stali Matjaževi vojaki. Dolgo so se bojevali; Matjaž je izgubil vže toliko vojakov, da so imeli vsi njegovi, kar jih je bilo še živih, prostor v lipinej senci. Sovražnika ni mogel premagati, zato je šel z vojniki v Svete gore. Najvišja mej njimi je Budinska gora, katera se mu je odprla.

V njeno votlino je šel kralj Matjaž in vsa njegova vojska. Notri spi pri kamenitej mizi. Pred seboj ima pladnik (krožnik) iz čistega zlatá. Okolo pladnika mu raste brada, ki je vže nekoliko siva. Kadar mu priraste trikrat na okolo, vstal bode z vso vojsko. Drugič pojde na polje, kjer stoji tista lipa. Tam ga bodo čakali vsi kralji in cesarji s svojimi vojskami. Ona lipa je zdaj suha, a takrat bode zopet ozelenela. Tako močen duh bode imela, da bode dajala utrujenim Matjaževim vojakom novo moč, a ranjene bode ozdravljala v tem hipu.

Tedaj bodo imeli vsi ljudje vsega sveta jednega kralja — kralja Matjaža. Po vsej zemlji bode samo jedna vera. Sedem let po tem boji ne bode več ne poroda ne smrti. A kadar mine sedem let, konec bode vsega svetá.

(Priobčil Jos. Freuensfeld v „Kresu“ 1884. I.)

